

Sygn. akt V U 965/13

POSTANOWIENIE

Dnia 18 września 2013 r.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym :

Przewodniczący **Sędzia SO Mariola Mastalerz**

Protokolant: asyst. sędz. Ewelina Goździk

po rozpoznaniu w dniu 18 września 2013 r. w Piotrkowie Tryb.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku M. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. M..

o podleganie obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym

w przedmiocie skargi M. G. o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Tryb. z dnia 17 listopada 2011 r., sygn. akt V U 822/11

postanawia:

odrzuć skargę.

UZASADNIENIE

W skardze z dnia 16 sierpnia 2013 roku M. G. wniosła o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 17 listopada 2011 roku, w sprawie V U 822/11. Z uzasadnienia skargi wynika, iż w ocenie wnioskodawczyni decyzja zaskarżona przez nią w sprawie VU 822/11 była konsekwencją wcześniejszej decyzji organu rentowego wydanej w 2010 roku, która nie została jej doręczona i bezpodstawnie uznana za prawomocną.

Sąd Okręgowy ustalił, że w sprawie VU 252/13 tut. Sądu prowadzone jest postępowanie z odwołania M. G. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Ł. z dnia 20 stycznia 2010 roku złożonego w dniu 15 lutego 2013 roku wraz z wnioskiem o przywrócenie terminu do złożenia odwołania.

W konkluzji skarżąca wniosła o zmianę orzeczenia wydanego w sprawie VU 822/11, zawieszenie postępowania w tej sprawie do czasu zakończenia postępowania w sprawie VU 252/13.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

zważył, co następuje :

Skarga o wznowienie postępowania podlega odrzuceniu.

Przed merytorycznym rozstrzygnięciem o zasadności skargi o wznowienie postępowania sąd jest zobowiązany do sprawdzenia, czy spełnia ona wymogi formalne.

Na tym etapie sąd bada, czy skarga została wniesiona w terminie wynikającym z przepisów art. 407 k.p.c. i art. 408 k.p.c., czy jest ona dopuszczalna (ze względu na zaskarżone orzeczenie) i czy oparto ją na ustawowej podstawie. Skarga, która warunków tych nie spełnia, nie może być przez sąd rozpoznana. Zgodnie bowiem z art. 410 §1 k.p.c., sąd odrzuca skargę o wznowienie postępowania wniesioną po upływie przepisanej terminu, niedopuszczalną lub nieopartą na ustawowej podstawie. Postanowienie może być wydane na posiedzeniu niejawnym. Podkreślić należy, iż na tym etapie badanie wniesionej przez stronę skargi nie może obejmować rozpoznania zasadności wskazanych przez stronę podstaw skargi, a jedynie to, czy skarżący wskazał podstawę odpowiadającą jednej z określonych w kodeksie podstaw wznowienia postępowania. Jak stwierdził Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 14 stycznia 1999 r. w sprawie II UKN 417/98 (OSNP 2000, nr 6, poz. 254), odrzucenie skargi o wznowienie postępowania w trybie art. 410 § 1 lub 411 k.p.c. może nastąpić tylko wtedy, gdy skarga nie opiera się na ustawowej podstawie wznowienia, nie zaś gdy podstawa ta nie jest merytorycznie uzasadniona. Na tym etapie sąd dokonuje więc oceny wskazanych przez skarżącego podstaw wznowienia postępowania pod kątem ustawowej ich dopuszczalności, a więc czy są to podstawy wymienione w art. 401, 401¹ i 403 k.p.c. (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z 14 stycznia 1999 r., II UKN 417/98, OSNAPiUS 2000, Nr 6, poz. 254).

Sposób sformułowania przedmiotowej skargi oraz jej uzasadnienia nie wskazuje na to, aby skarżąca M. G. swoją skargę oparła na jakiegokolwiek z wymienionych w art. 401 k.p.c., art. 401¹ k.p.c. oraz art. 403 k.p.c. ustawowych podstaw wznowienia.

Zgodnie bowiem z art. 401 k.p.c. można żądać wznowienia postępowania z powodu nieważności:

1) jeżeli w składzie sądu uczestniczyła osoba nieuprawniona albo jeżeli orzekł sędzia wyłączony z mocy ustawy, a strona przed uprawomocnieniem się wyroku nie mogła domagać się wyłączenia;

2) jeżeli strona nie miała zdolności sądowej lub procesowej albo nie była należycie reprezentowana bądź jeżeli wskutek naruszenia przepisów prawa była pozbawiona możliwości działania; nie można jednak żądać wznowienia, jeżeli przed uprawomocnieniem się wyroku niemożność działania ustala lub brak reprezentacji był podniesiony w drodze zarzutu albo strona potwierdziła dokonane czynności procesowe.

W myśl natomiast art. 401¹ k.p.c. można żądać wznowienia postępowania również w wypadku, gdy Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub z ustawą, na podstawie którego zostało wydane orzeczenie.

Stosownie zaś do treści art. 403 § 1 k.p.c. można żądać wznowienia na tej podstawie, że wyrok został oparty na dokumencie podrobionym lub przerobionym albo na skazującym wyroku karnym, następnie uchylonym albo wyrok został uzyskany za pomocą przestępstwa. Można również żądać wznowienia w razie późniejszego wykrycia prawomocnego wyroku, dotyczącego tego samego stosunku prawnego, albo wykrycia takich okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu a także jeżeli na treść wyroku miało wpływ postanowienie niekończące postępowania w sprawie, wydane na podstawie aktu normatywnego uznanego przez Trybunał Konstytucyjny za niezgodny z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub z ustawą, uchylone lub zmienione zgodnie z art. 416¹ k.p.c. (§ 2 i 4)

Przeprowadzone przez Sąd Okręgowy badanie dopuszczalności skargi o wznowienie ma na celu stwierdzenie, czy zachowane zostały warunki umożliwiające merytoryczne rozpoznanie skargi. Ocena ta dokonywana jest na podstawie twierdzeń zawartych w samej skardze o wznowienie postępowania i dlatego badanie takie może zostać dokonane na posiedzeniu niejawnym. Badanie dopuszczalności skargi obejmuje także ocenę, czy okoliczności przytoczone przez skarżącą M. G. wypełniają ustawowe podstawy wznowienia. Oznacza to, że przytoczenie okoliczności, które nie wypełniają ustawowych podstaw wznowienia i wynika to już z treści samej skargi, pozwala na jej odrzucenie (art. 410 § 1 k.p.c.). Nie jest to przy tym merytoryczna ocena trafności powołanych podstaw, a jedynie ocena, czy skarga została

oparta na ustawowej podstawie. W przedmiotowej sprawie M. G. wystąpiła o wznowienie z uwagi na toczące się inne postępowanie i jednocześnie wnosiła o zawieszenie wznowionego postępowania do czasu uchylecia decyzji z 2010 roku w sprawie VU 252/13. Okoliczności te, w świetle przytoczonych wyżej przepisów i rozważań prawnych, nie mogą stanowić żadnej z podstaw wznowienia.

Skoro więc treść skargi o wznowienie postępowania wniesionej przez M. G. nie pozwala przyjąć, że skarga istotnie opiera się o którąkolwiek z ustawowych podstaw do wznowienia postępowania to Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w oparciu o dyspozycję zawartą w art. 410 § 1 k.p.c. odrzucił skargę.